

have givet. Det er altsaa kun ved at udtræde hurtigt af Anstalten, at den forsikrede i Virkeligheden taber ved den Beregning, der sker efter Loven af 1871, hvormod han ved senere Udtræden i alle Tilfælde vinder ved Beregningen i Anstalten af 1871, i Stedet for den i Anstalten af 1842. Jeg tror altsaa ikke, man med nogen Føje kan angribe de Bestemmelser, der findes nu i § 10 i Loven af 1871, angribe dem fra den Side, at Vilkaarene gennemgaaende ere ugunstigere end i Anstalten af 1842. — Der er et, som jeg dog maa væge mig imod som Konsekvens af Lovforslaget, saaledes som det oprindeligt blev forelagt, og det er, at der i selve Lovforslaget skulde findes en Erkendelse af, at Sikkerhedstillægene overhovedet ere satte for højt. Det skal jo søges i den § 7, der fandtes i det oprindelige Lovforslag, men senere er gaaet ud. I den foreslaas ganske vist, at Sikkerhedstillægene for Livsforf. ned sættes til 2 pCt., men samtidig foreslaas Driftstillægene forhøje til 11 pCt., og da 8+5, som er det nu bestaaende Forhold, er nøjagtig lig med 11+2, der er det foreslaaede, nemlig udgør 13, fremgaar det klart deraf, at Anstalten i begge Tilfælde har faaet nøjagtig det samme. Forskellen vilde kun være den, at den Skuffe i Anstalten, som man kalder Driftsfondet, vilde have faaet noget mere, medens Anstaltens almindelige Formue havde faaet noget mindre. Kvantiteten, der blev at betale til Anstalten, vilde være nøjagtig den samme. Jeg har allerede et Par Gange tidligere ved Behandlingen af dette Lovforslag erindret om, at det for mig itaar saaledes, at denne Deling af Anstaltens Formue i et Driftsfond og den øvrige Formue er fuldstændig vilkaarlig, og kun er foretaget af et nødvendigt Hensyn til den Maade, hvorpaa man ansaa det for rigtig i 1870 at ordne Betalingsforholdene ved Anstalten. Driftsfondet er ellers i øvrigt en lige saa integrerende Del af Anstaltens Formue som enhver anden Del. Det er Forskellen, men der er ingen Realitetsforskel, og § 7 i det oprindelige Forslag forandrede altsaa intet med Hensyn til, hvor meget der i Virkeligheden tilkommer Anstalten. Man foreslog kun henlagt et noget større Beløb i den Skuffe, man kalder Driftsfondet, og et noget mindre Beløb til den øvrige Formue. Det er hele Forskellen.

Jeg deler ganske det Ønske, som er udtalt af det ærede Mindretal i Betænkningen, om, at Statsanstalten maa vinde mere og mere Indgang hos Befolkningen, som den i Gennemsnit billigste Forf. i A.

anstalt og ubetinget den sikreste af dem, der er Udgang til at forsikre i her i Landet, men jeg vil dog gøre opmærksom paa, at man maa være forsigtig med at gøre Indtrædelsen i Anstalten billigere for at overvinde andre Selskaber, navnlig de fremmede, i Konkurrencen. Ved et saadant Kapløb om at hyde den billigste og den allerbilligste Forf. og de største Behageligheder, hvortil man unægtelig maa regne det, at man ved Udtrædelsen af Kassen træder ud paa saa billige Vilkaar som muligt, maa man være meget forsigtig, da det ellers kunde komme til at gaa ud over selve Statsanstaltens Status og — hvad jeg særlig maa fremhæve — til syvende og sidst kunde komme til at gaa ud over Garantien, Statskassen. Medens det ubetinget er en stor Fordel for Statsanstalten, at den har den Sikkerhed, at Staten i sin Helhed er Garant for, at Anstalten opfylder sine Forpligtelser, forekommer det mig ogsaa at være en Selvfølge, at selv om der paa et eller andet Punkt skulde kunne paavises et Tryk deraf, maa det vel undersøges, om dog ikke Fordelen er saa overvejende stor, at det med Billighed kan forlanges, at man ogsaa maa finde sig i Trykket. Den sidste Bemærkning vil jeg særlig have givet Anvendelse lige overfor Døfterne om at komme til fast Bonusbestemmelse for Statsanstalten i Lighed med, hvad der saa almindelig er Tilfældet ved de private Anstalter. Systemet af 1889, det, at man hvert femte Aar bestemmer, hvorvidt og hvor meget man anser det for ret og billigt og forsvareligt lige over for Anstalten at udbetale i Bonus, har den store ubestridelige Fordel, at naar man fastholder Tariffen, der maa anses for sikker for alle Tilfælde, uddeler man kun som Bonus det, man efter samtlige Forhold anser for at være forsvareligt over for Anstaltens Velbefindende og lige over for Staten som ansvarhavende Garant. Naar man derimod vil gøre Anstalten mere tiltalende enten ved Nedsættelse i Tarifferne, eller — hvad der tilnærmelsesvis bliver det samme, i alt Fald nærmer sig til det — derved, at man ved Siden af Tarifferne ved Lov fastsætter Bonustilbagebetaling, saa ser jeg ikke rettere end, at man taber noget af den Sikkerhed, man efter Systemet af 1889 har for, at man alle Tider kan blive paa den sikre Side, at det ikke til sidst gaar som ved den første Statsanstalt af den Art, vi have kendt her i Landet, nemlig Entekassen, hvor vi nu allerede i en lang Aarrække have maattet betale som Garantier, uden at der er tilflydt noget Bederlag derfor. Spørgsmaalet foreligger ganske vist ikke endnu, men